

Fátyol Zoltán

Versek egy apokrifonból 3

Miközben az ellenőrző pontnál átvizsgálták csomagjaimat hirtelen minden cseppfolyóssá és képlékennyé lett és váratlanul lelassultak a mozdulatok a katonák arca mint kavargó víz egy bádogvödörben és elfolyt kezemből a papírba csomagolt süteményes tálca is amikor átnyújtottam módszeresen kirámolva egyik elúszni készülő szatyrom a három közül a figura kezébe mintha átömlött volna lassan a néhány citromos mignon mint kávéban a tej lassan keveredve miközben lehántotta róluk a vékony selyempapírt ekkorra már minden elveszítette szilárd körvonalait és követhetetlen lassúsággal áramlottak egymásba a dolgok majd hirtelen iszonyú harag öntött el látva hogy pusztá kézzel nyúlnak a desszerthez mintha csorgó kezük magába nyelné a fehér cukormáz borította apró kubusokat dühömben üvöltöttem és hevesen gesztikuláltam karjaim majdhogynem szálltak mint egy lassított felvételen és kézfejeim alig tudták követni mozgásukat utolérve aztán és rácsatlakozva csuklóimra talán szülőanyjukat is fölemlegettem akinek kár volt világra hozni ezt a söpredéket de itt végleg elszakadt a cérna egyikük ütésre emelte öklét lágyan ringott szétomló amorfja ahogyan hátrahúzta hogy lendületet vegyen de elindítva a reszketve lebegő balegyenest a mellettem állót találta el Ő volt az mindeddig észre sem vettem hogy mellettem áll az átkelőpont előtti tömegben várakozva körvonalai szilárdak maradtak testének formái nem csordultak át semmibe és kontúrjainál megállt a környező világ szerteomló

hullámozása amikor az ököl elérte arcát akadálytalanul
hatolt bele egész alkarját lassúdad fogadva be akkor Ő
mintha megkettőződött volna szétválaszthatatlan ikrekké
váltak arcuknál-karjuknál összenőve és megfagyva
az ingatag realitásban

Apokrif jegyzetek 5

hogy mi történt a juhkapunál már senki
sem emlékszik pontosan hogyan és mi
zajlott ki volt ott éppen és mit látott csak
hallomásból és azt is töredékesen
tudni valami csodáról beszélnek ha hinni
lehet mert ez mind csak szóbeszéd
az emberek szeretik az ilyesmit de eltűnt
a nyomorék is na persze örült hogy járni
tud megint mert béna volt szerencsétlen
egész életében most meg messzire fut
mondják hogy ez szintiszta provokáció
sabbath volt éppen és hogy akkor de Ő
mégis visszament mint bűnöző a tett-
helyre habár titokban csinálta csak
a béna üvöltött őrvongva hogy újra
mozogni tud és fellármázta az egész
várost mielőtt lelépett odasereglett
a csócselék mind a medencéhez és akkor
bukkant fel szinte a semmiből aztán
amikor a zúgolódás elhalt megszólalt
és azt mondta halkán az ideológiáknak
vége aki azok mentén akar tájékozódni
az régen eltévedt és még azt is mondta
hogy aki a csésze külsejét formázta
az csinálta belsejét is